

PERMSKÝ PARK

PETR ŠULC

PERMSKÝ PARK

Petr Šulc

LEVIATAN

Oválný transportní modul pozvolna klesal modravou prázdnotou. Sluneční světlo, jež pronikalo daleko pod hladinu, se rozptylovalo a v šeru hlubiny nesměle odhalovalo obrovský objekt rozprostírající se na kamenitém dně.

„Už se blížíme,“ ozval se muž v tmavomodré firemní uniformně s diplomatickým výrazem v obličejí.

Áron Ralkov seděl v křesle potaženém umělou kůží naproti nepřilíš početné, o to však významnější delegaci. Modul nikdo neřídil, byl zcela autonomní. Neslušelo se ale, aby hosté nebyli přivítáni už při přestupu nad hladinou. Proto se jich ujal zástupce ředitele. Samotnou prezidentku Meziplanetární společnosti tu neměli každý den. Vlastně tato mocná sebevědomá dáma mířila na návštěvu jednoho z největších a nejnákladnějších projektů rozsáhlé korporace, v jejímž čele stála, vůbec poprvé. Dříve zde byla přítomna jen v podobě hologramu. Není ale nad osobní kontakt. A tak k této důležité návštěvě jednou dojít muselo. Tři osobní strážci se permanentně starali o bezpečí prezidentky, její asistentka pak v podstatě o všechno ostatní.

„Skutečně úchvatné, že, Timeo?“

„To ano, paní prezidentko,“ odpověděla mladá žena a širokým zaobleným oknem pohlédla na přibližující se obrysy masivní konstrukce.

Objevily se mohutné nosníky mocně zařaté do dna. S přítímím

hlubiny kontrastovala červená světla lemující všechna patra objektu. Modul klouzal vodním prostorem, a veden autonomním systémem, mířil k přistávacímu tubusu.

„Takže budeme moci ihned začít s prohlídkou?“ promluvila opět prezidentka, tentokrát však na Ralkova.

„Ano, madam,“ odpověděl pohotově. „Máme tu sice dekompresní komoru, ale už ji nepoužíváme. Ty nové transportní dekompresní moduly jsou skvělé. Vše se odbude po cestě. Je to naprosto bezpečné. Není tedy nutné podstupovat zdlouhavou dekompresi.“

„To ráda slyším, strašně nerada totiž na něco čekám.“

Toho, že prezidentka nemá ráda čekání a považuje svůj čas za mimořádně cenný, si byli všichni vědomi. Svou jistou arogancí a důrazným tónem dávala jasně najevo, kdo je tady pánem. Vlastně paní. Přesto se Ralkov snažil svou nervozitu skrývat za laskavý úsměv a rozhodný projev. Navíc moc dobře věděl, že ty nově vyvinuté dekompresní systémy budou velmi zajímavým obchodním artiklem Meziplanetární společnosti.

Timea Telmonová chvíli pozorovala prezidentku s Ralkovem, potom znovu pohlédla na přibližující se konstrukci podmořské stanice. Zvedla zrak i ke stropnímu oknu. Zdálo se jí, jako by vzdálené denní světlo nad hladinou na okamžik zakrylo cosi obrovského. Elektronika v modulu náhle zabučela a celou kabinou projel podivný, svým způsobem však příjemný zvuk, následovaný jemnou vibrací.

„To jsou oni,“ řekl Ralkov. „Kvůli nim tu jsme. Tedy hlavně kvůli nim.“

„Pozoruhodné,“ zareagovala prezidentka. „A to se mohou takhle přiblížit?“

„Až ke stanici ne, chrání ji vlnové pole. Je to ale spíš jen pro jistotu, nejsou agresivní. Ostatně, brzy se toho o nich dozvíte mnohem víc.“

„Už se nemohu dočkat.“ Ralkovovi přišlo, že se prezidentce při těchto slovech zablýsklo v očích. Bylo to způsobeno upřímným zájmem a fascinací, nebo jen vidinou ještě většího zisku společnosti pramenícího z výzkumu?

Modul dál pokračoval. Přistávací tubus byl mezitím vysunut do požadované pozice. Jeho přední část rozevřela hvězdicovitý otvor, do kterého posléze modul vplul. Po krátké cestě se ocitl v doku, jenž se skládal z prostorné, částečně zaplavené haly, kde byly po stranách připraveny další moduly, miniponorky a jiná podmořská plavidla. Modul se dostal k okraji plochy a mechanickým ramenem byl vyzvednut na připravené místo.

„Vítejte na Leviatanu, paní prezidentko,“ pronesl rozšafně, ale přitom dostatečně důstojně Marian Bauer, ředitel stanice. „Doufám, že jste měli příjemnou cestu.“

„Celkem to ušlo,“ pronesla trochu odměřeně.

„Mohu nabídnout občerstvení?“

„Ne, děkuji, měli jsme toho dost na hvězdné lodi. Možná později, před návratem. Teď už bych chtěla začít s prohlídkou, mám na vás sotva pár hodin. Pozitří už musím být na středisku u Nové Venuše.“

„Jistě, madam, prosím.“

Bauer vedl prezidentku Naxovou a její doprovod prostornou, částečně zprůhledněnou chodbou. Byl odtud výhled na horní vysutá patra, i na okolí podmořské stanice, do jehož přitní se zapichovaly reflektory a rozptylovaly světlo dál do prostoru. Došli k výklenku s proskleným výtahem.

„Vezmu vás rovnou do hlavního vědeckého patra, paní prezidentko,“ promluvil Bauer.

„Takže nahoru?“

„Vlastně dolů, madam. Před časem jsme hlavní vědecké pracoviště přesunuli do spodní části. Mohli jsme tam vybudovat nádrž.“

„Nádrž?“ zeptala se prezidentka trochu překvapeně.

„Ano, pro jednoho z nich.“

„Vy je tady chováte?“ vmísila se do hovoru Timea.

„No, neříkal bych tomu zrovna chov, ale živý exemplář je pro náš další výzkum velmi důležitý.“

„Ale jak jste ho odchytili?“ pokračovala Timea. „Něco tak obrovského?“

Prezidentka nijak Timee nevytýkala, že se jako její asistentka zapojila do hovoru. Byla na to zvyklá a do jisté míry s tím příležitostně počítala. Věděla, že Timea dobře zná meze toho, jak před prezidentkou v přítomnosti dalších důležitých lidí jednat. Nikdy tyto meze nepřekročila, zachovala dostatek formálnosti a zároveň svou nadřizenou dovedla dobře doplnit. Vystupování samotné prezidentky pak nepůsobilo stroze a byla přitom umocněna i její autorita.

„To by mě také zajímalo,“ řekla prezidentka a současně v mysl

rychle lovila vzpomínku, zda o tom byla dříve informována. Jelikož ale byla překvapena i Timea, která pečlivě vede elektronické poznámky, zdálo se, že se k ní tato pozoruhodná informace z nějakého důvodu nedostala. Vyčítat to teď Bauerovi a Ralkovovi však nemělo valný smysl. Na jejich personální potrestání bude dost času později. A je možné, že k tomu ani nebude nucena přistoupit, pokud ji prohlídka Leviatanu dostatečně zaujme. Potenciál této podmořské planetární stanice je po vědecké i obchodní stránce obrovský. Však to také celé stálo pěkných pár miliard v nejtvrděší měně.

„Vše se dozvíte, madam,“ řekl Bauer. „Myslím, že budete nadšena.“

Delegace vstoupila do výtahu. Kabina se dala do pohybu a klesala do spodních pater. Timea se dívala do mořské šedi prostoupené světly stanice, až se jí zdálo, že jí to všechno splývá v jednu bezbarvou hmotu. Suše polkla, čelo se jí orosilo krůpějemi chladného potu. Mírně se zachvěla. Po chvilce znovu. Jeden ze strážců k ní přistoupil, připraven ji podržet.

„Jste v pořádku, slečno asistentko?“ zareagoval zástupce Ralkov.

„Jistě, jen se mi maličko zamotala hlava, nic to není.“

„Mám vám pak nechat donést trochu vody?“

„Není třeba, děkuji, jsem v pořádku.“

„Určitě?“ zeptala se prezidentka. „Potřebuji, abys byla naprosto fit. Jestli se nějak necítíš, řekni to hned.“

„Vůbec nic to není, paní prezidentko. Možná to bylo z toho proskleného výtahu, jak klesáme.“

„Ale v modulu ti nic nebylo, ne?“

„A není ani teď, vážně.“

„No dobrá.“

Výtah se zastavil ve spodní rozšířené části stanice. Byly zde průhledy a několik rozlehlých samostatných částí. Skupinka zamířila do té největší. Než do ní vešli, na okamžik se zastavili u širokého průhledu a hleděli na těleso přibližující se z potmělé části.

„To je jeden z nich?“ zeptala se prezidentka.

„Ano,“ odpověděl Bauer. „Nemusíte se obávat, jsme v naprostém bezpečí. Až ke stanici se nepřiblíží, po jejím obvodu jsou nainstalovány senzory vyzářující neviditelná vlnová pole. I samotná stanice je dostatečně pevná.“

„A také jsem paní prezidentku informoval, že stejně nejsou nebezpeční,“ ozval se Ralkov.

„To je pravda,“ pokračoval Bauer. „Zdá se, že kolosouni nejsou nijak zvlášť agresivní druh, nikdy neútočí na naše miniponorky nebo moduly.“

„Kolosouni?“ prohodil jeden ze strážců a vyloudil přítom mírný úšklebek.

„Ano, říkáme jim kolosouni, protože jsou opravdu kolosální.“

„Jak vlastně mohou být velcí?“ zeptala se prezidentka.

„Jejich maximální délku neznáme, zdá se, že rostou celý život, nebo alespoň jeho značnou část. Ale největší zaznamenaný jedinec měl podle skenerů téměř tři sta metrů.“

„Tolik?“ Timee se úžasem rozšířily zorničky.

„Ano, pozoruhodné, že?“ řekl Bauer. „Žádný živočich na Zemi nikdy nedosahoval takových rozměrů. Musel to být opravdu rekordní exemplář. Ten jedinec tamhle bude měřit takových padesát, šedesát metrů. Ale i to je více, než měli na Zemi největší dinosauři.“

„A to už je dospělý?“ zeptala se prezidentka.

„No... to je vlastně předmětem výzkumu. Pojd'me do místnosti s nádrží, dozvíte se více. Jen pojd'me, prosím.“

Než se dali všichni do pohybu, ještě se krátce zahleděli do mořského prostoru. Živočich se o trochu přiblížil. Přišlo jim, že skrz silné průhledové panely slyšeli jeho jakýsi zpěv. Stále si ho však nemohli pořádně prohlédnout. Viděli v podstatě jen mohutný bělavý obrys vystupující z hlubinného šera, jak se chvílemi leskne ve světle reflektorů. Pak se zdálo, že mu něco začalo vadit, otočil se a pomalu mizel v přítmí.

Místnost s nádrží byla ve skutečnosti rozlehlou halou. Po jejím obvodu se hemžili zaměstnanci na svých pracovištích a vytvářeli tak dojem dobře fungujícího lidského mraveniště. Působili zde doktoři, laboranti a množství jejich asistentů a pomocníků. Od okrajového pilíře až do středu haly se táhla prosklená nádrž napájená vodou přímo z moře. Delegace se zastavila u jedné stěny nádrže. Nikdo nezastíral ve svém výrazu úžas a fascinaci. A to ani Bauer s Ralkovem, kteří to viděli již mnohokrát. Něco takového jen tak nezevšední.

Zvíře připlulo až ke stěně a pootočilo hlavu doleva. Téměř to

vypadalo, že se skla záměrně dotýká svými lícemi.

„Je nádherné,“ vyslovila Timea.

„To je,“ odvětila prezidentka. „Jak jste to získali?“

Bauer došel ke stěně a hrdě se otočil k prezidentce. „To mládě nás před nějakým časem začalo... dejme tomu kontaktovat. Stále častěji se přibližovalo k miniponorkám a modulům a někdy je i doprovázelo až ke stanici.“

„A co vlnová pole?“ zeptala se Timea.

„Zdá se, že mu nevadí tolik jako dospělčům. Také tolik nevydává ten zvuk a vibrace, co oni. Nicméně, naše vědce napadlo, že by se dalo odchytnout. Tak jsme připravili tuto nádrž a zřídili zde hlavní vědecké pracoviště.“

„Ale co to odchytnutí?“ vyzvíдалa prezidentka. „Tak jednoduché to asi nebylo, ne?“

„No, vlastně... Ralkove, pochlubte se.“

Ralkov se postavil vedle Bauera. „Napadlo mě použít jeden z přistávacích tubusů z doku. Tak jsme ho nechali přemístit sem a propojit z moře s nádrží. Bylo to technicky docela náročné, ale povedlo se. Pak jsme použili nejmenší ponorku, jakou tu máme. Přemýšleli jsme i o akvadronu, ale to zvíře pozná, zda jsou uvnitř lidé. Samotný stroj nikdy nedoprovázelo. No, abych to zkrátil, přiměli jsme ho, aby miniponorku následovalo až sem, a tady ho pak uzavřeli do nádrže a-“

„A uvěznil ho,“ dodala trochu uštěpačně Timea.

„No, uvěznil,“ vložil se do hovoru opět Bauer, „to asi není

nejvhodnější výraz. Ten živočich nám může být opravdu velmi užitečný. Získáním živého exempláře se náš výzkum posunul mílovými kroky vpřed.“

Zvíře se otočilo a pomalu proplouvalo podél stěny. Asi sedmimetrové bělavé tělo neslo tři páry veslům podobných ploutví. Ze hřbetu vyrůstaly dva páry chapadlovitých končetin. Trup zakončoval vějířovitý ocas. Z hlavy se dívaly dvě velké, temně lesklé oči. Ústa ve tvaru podkovy se chvílemi pootevírala.

„Takhle filtrují drobné živočichy a planetární plankton,“ řekl Bauer.

„Jak ho krmíte?“ zeptala se Timea.

„No právě, krmí se samo. Přivádíme mořskou vodu. Nepoužíváme žádné přístrojové filtry a necháváme vodu vracet se zpátky. V průtočném oběhu se sem tak dostává i plankton a další organismy. Pro nás jsou pouhým okem téměř nepostřehnutelné, ale pro kolosouny mají zřejmě ohromnou výživovou hodnotu.“

„Ostatně,“ vmísil se do hovoru Ralkov, „i tyto organismy jsou z části předmětem našeho výzkumu.“

„Jistě,“ vzal si zpět slovo Bauer. „Pokud se nám podaří izolovat z planktonu proteiny, můžeme vyvinout vysoce výživnou lidskou potravu. Představte si malou kapsli, která vás zasytí na celý den a dodá potřebné živiny. Další skvělý obchodní artikl.“

Prezidentce se znovu zablýsklo v očích. Nic neřekla, jen přistoupila až k samotné stěně. Zvíře zpomalilo a pohlédlo na ni. Brzy se zdálo, že se dívá spíše skrze ni, jako by hledělo na osobu stojící

šikmo za prezidentkou.

Prezidentka se otočila. „Timeo, to zvíře tě pozoruje. Zajímavé, že?“

„To ano.“ Sama Timea si nebyla jistá, co mládě vlastně dělá. Snad si prohlíží lidi, které ještě nezná. Prezidentka ho asi moc nezaujala, tak se zaměřilo na Timeu.

Mládě otočilo hlavu, aby se mohlo lícemi dotknout skla. Poté zamávalo ocasem a vzdálilo se od stěny nádrže.

Prezidentka se usmála, pak se otočila k Timee. „Zase se chvěješ. Co je ti?“

„Nic... nic, madam.“

„Tobě prostě není dobře. Měla jsi mi nahlásit, že se necítíš v pořádku. Včas bych si obstarala náhradu. Víš, že potřebuji někoho spolehlivého. Teď mi jen komplikuješ prohlídku.“

„Celou dobu mi nic nebylo, jen se mi tady trošku motá hlava.“

„Ulrichu, postarejte se o ni!“ oslovila prezidentka jednoho z osobních strážců. Ten vzal Timeu opatrně za ramena a odvedl ji kousek stranou. Jednomu zaměstnanci stanice dal pokyn, aby jim donesl židli.

„Madam,“ ozval se Bauer, „než se vaše asistentka trochu vzpamatuje, tak bychom mohli přistoupit k další části prohlídky. Pokud se jí mezitím neudělá lépe, nechám ji pak prohlédnout jedním z našich lékařů.“

„Dobře, ale co mi ukážete dál? Je to tu obrovské a já nemám tolik času, jak jsem již říkala. Ráda se ale podívám třeba do některé

laboratoře.“

„Dovolil bych si navrhnout něco záživnějšího.“

Miniponorka plula zdánlivě nekonečným prostorem. Konstrukci Leviatanu nechala za sebou poté, co ji jednou obkroužila, a teď mířila dál otevřeným mořem. Prezidentka s sebou vzala dva ze svých osobních strážců, třetí zůstal s Timeou. Ne, že by se snad na palubě malého podmořského plavidla obávala nějakého atentátu, ale s osobními strážci se cítila vždy bezpečněji. Bez nich chodila prakticky jen na toaletu, do koupelny a do ložnice. Minimálně kvůli toaletě zvažovala nábor nějaké schopné ženy, coby osobní strážkyně. Někdy ji doprovázela alespoň Timea.

Ředitel Bauer seděl hrdě vedle prezidentky a neváhal ji dle potřeby zahrnovat informacemi. Správně vytušil, že touto cestou na ni udělá větší dojem, než kdyby ji vodil po jednotlivých pracovištích a ukazoval jí strohou vědeckou činnost či kvartální výkazy. Ostatně, vše, co bude vyžadovat, jí potom nechá zaslat elektronickou formou.

A značný dojem na ni opravdu udělal. Prohlédla si zvenčí celou konstrukci Leviatanu a teď by měla zblízka spatřit některého z obrovských jedinců kolosounů. Bauer jí tvrdil, že podle genetických rozborů vzorku odebrané tkáně je tomu mláděti v nádrži něco mezi osmdesáti a sto lety. Pokud sedmimetrové zvíře je takhle staré, kolika let se pak mohou dožívat jedinci dosahující desítek nebo dokonce stovek metrů? A dá se v tomto případě vůbec mluvit o mláděti, když už žije zhruba jedno století? A právě na výzkum kmenových buněk

těchto živočichů se prý zaměřuje hlavní část vědeckého projektu. Z určitého pohledu jsou tato zvířata téměř nesmrtelná, respektive se dožívají velmi vysokého věku. Umřít ale mohou. Vědci našli na mořském dně jejich kosterní pozůstatky. Vlastně části pozůstatků, spíše jen fragmenty. Nemohli tedy přesně určit jejich finální velikost. Ani nevěděli, z jaké příčiny oni jedinci přišli o život.

Prezidentce bylo jasné, že se stále dokonalejšími technologiemi je jen otázkou času – snad jen krátkého – kdy se díky výzkumu kolosounů podaří vyvinout látka, která by mohla lidem značně prodloužit život. Takový artikl by pak byl skutečně vyvážen zlatem. A nejen tím. Lidé by byli ochotni zaplatit zkrátka cokoliv.

U řídicího panelu miniponorky seděl jeden ze zaměstnanců stanice. Poté, co obkroužili Leviatan, zadal autonomní řízení. Nyní přepnul zpátky na manuál. Skener zachytil velký pohybující se objekt. „Má přes sedmdesát metrů,“ pronesl k prezidentce a Bauerovi.

„To je ještě větší než ten u stanice,“ řekla prezidentka s úžasem. „Jste si, řediteli, jistý, že je to opravdu bezpečné?“

„Ano, madam. Neujišťoval bych vás jen tak pro nic za nic a záměrně vás neohrozil, to mi věřte. Nejsou agresivní, nikdy na naše plavidla neútočili. A to ani ti největší jedinci. Navíc, i miniponorka má senzory na vlnová pole. Nejsou sice tak silné jako ty na Leviatanu, ale v nouzi by nás dovedly ochránit. Nebude je však třeba ani zapínat.“

„Dobrá.“ Prezidentka se nejprve naklonila k digitálnímu panelu, na nějž skenery a senzory přenášely obraz plujícího živočicha. Potom

se odklonila a přiblížila tvář k průhledu. Konečně viděla obřího jedince zblízka a na vlastní oči. Ploutve i ocasní část měl mnohem vyvinutější než malý jedinec v nádrži. Také chapadla byla značně delší, a to nejen vzhledem k výrazně větší velikosti, ale i v poměru k tělu.

Timee se udělalo lépe. Odmítla odejít na ošetrovnu s tím, že je to naprosto zbytečné. Zůstala v místnosti s nádrží. Seděla na otáčivé židli a chvílemi sledovala mládě v nádrži a chvílemi obrazovku s přenosem z miniponorky. Nechala si alespoň donést energetický nápoj.

„Ten vyrábí Meziplanetární společnost,“ řekl zástupce Ralkov, který zůstal s Timeou a strážcem Ulrichem.

„Já vím,“ odvětila. „Je výborný, úplně cítím, jak mi dodává energii.“

Ralkov se pousmál. „Jakmile uvidím, že se zase třesete nebo jste malátná, tak zavolám zdravotníky a už se vás na nic ptát nebudu.“ Snažil se vyvarovat přísného tónu a pronést toto zdánlivě striktní konstatování co možná nejlaskavěji. Soucítil s Timeou. Dobře věděl, jak náročné je mít ambiciózního nadřízeného, který disponuje mnoha kompetencemi a pravomocemi.

„Jste hodný, ale jsem v pořádku.“ Sotva to dořekla, odvrátila od něj zrak a pohlédla na obrazovku.

„Timeo, slyšíš mě?“

„Slyším vás a vidím, paní prezidentko.“

„Jak jsi na tom?“

„Právě jsem panu zástupci říkala, že dobře, ten nápoj mi pomohl.“

„Stejně ses měla nechat prohlédnout. Ale jestli se cítíš dobře, tak tě nechám prohlédnout až na hvězdné lodi cestou k Nové Venuši.“

„To bude nejlepší, neztratíme tak čas. Ale stejně jsem v pořádku. A jak to jde tam u vás?“

„Je to opravdu úchvatné. Právě se blížíme k velkému jedinci, pan ředitel ho chce nechat oskenovat i akvadrony.“

„Ano, vidím to zvíře na druhé obrazovce, musí být opravdu velké.“

„To je. Znovu se ozvu, až se budeme vracet. Mezitím nech do souborů stáhnout důležitá data o fungování Leviatanu, ať o tom pak můžu moudře mluvit na předsednictvu.“

„Jistě, paní prezidentko.“

Spodní část miniponorky opustily dva předměty připomínající nevelké disky. Akvadrony nejprve postupovaly společně s rozstupem jen několika málo metrů. Po chvíli se oddělily. Každý se teď ke kolosounovi přibližoval z jiné strany.

„Akvadrony provedou dokonalejší skenování než miniponorka,“ pronesl Bauer.

„A k čemu vlastně to?“

„No, paní prezidentko, čím více informací o tělesné stavbě i celkové biologii máme, tím lépe je můžeme poznat. Detailní skenování jsme u velkých kusů provedli už několikrát. Chtěl jsem vám ukázat, jak se to dělá. A také je to zážitek.“

„To je,“ odvětila.

„Jinak,“ pokračoval Bauer, „informace od dospělců nám

samozřejmě pomáhají i ve spojitosti s výzkumem toho mláděte. Můžeme si tak udělat dobrý obrázek o jejich fungování. To nám pomůže i při následném vývoji produktů.“

Prezidentka ho poslouchala, ale už nic neřekla. Fascinovaně pozorovala, jak se malé akvadrony přiblížily k obrovskému tělu pomalu plujícího tvora. Postupovaly podél jeho boků, vyhnuly se chapadlům a ploutvím a celou dobu živočicha detailně skenovaly citlivými senzory. Tvor občas pootočil hlavu nebo se akvadronů jemně dotkl konečkem chapadla. Zřejmě poznal, že uvnitř strojů není nic živého, a přestal o ně brzy jevit zájem. Na monitor v miniponorce se mezitím přenášela digitální rekonstrukce jeho těla.

„Má přesně sedmdesát tři metrů,“ řekl Bauer. „Vidíte, paní prezidentko, celé jeho tělo, jeho vnější anatomie se nám tu zobrazuje.“

„Ano, zajímavé. Ale podle tady toho grafu jsou v okolí další jedinci.“ Odvrátila zrak od monitoru a zadívala se průhledem do podmořské dálavy. „Vidím je, ale jsou dost v přitmě. Kolik jich může být?“

„Podle skenerů šest, madam,“ oznámil pracovník u řídicího panelu. „A další se k nim přidávají.“

„Je to normální, řediteli Bauere?“ zeptala se lehce nervózním tónem.

„Někdy se to stává, budou nás jen pozorovat.“

„Už jich je patnáct,“ řekl pracovník.

„Ničeho se neobávejte, paní prezidentko,“ utěšoval ji Bauer. „Jak vidíte na grafu, dál se nepřibližují.“

Osobní strážci se také dívali. Oba dobře skrývali svou nervozitu. Projevy strachu si před tou, kterou mají chránit, nemohli dovolit.

„No nic,“ pronesl Bauer, „budeme se pomalu vracet.“

Akvadrony ukončily svůj úkol a zamířily zpět k miniponorce. Ta se po jejich připojení dala do pohybu směrem k Leviatanu. Ještě než se od velkého jedince pořádně vzdálili, uslyšeli všichni v kabině zvláštní zvuk a také ucítili mírné vibrace. Jako by se stěny miniponorky i sedadla jemně zachvěla. I přístroje zabzučely.

„To se s námi loučí,“ řekl Bauer. „Vždycky mě tak hezky mrazí, když to slyším.“

Prezidentka mu na to nic neřekla. Zavrtěla se v sedadle, jako by si chtěla udělat větší pohodlí, a naslouchala tónům pozoruhodného tvora. Přemýšlela při tom o potenciálu výzkumu, o podmořské stanici i o samotné planetě Aqualanii 1 celé pokryté jedním velkým oceánem.

Timea se zvedla od obrazovek a popošla k nádrži. Mládě se přiblížilo ke sklu a upřelo pohled svých temných očí přímo na ni. Její modré oči se rozšířily. Zůstala beze slova stát a jen hleděla na zvíře. Ralkov sedící u obrazovek se k ní otočil.

„Slečno asistentko, Timeo, jste v pořádku?“

Nic neřekla, jen nehnutě stála a zírala na mládě. Brzy se začala po celém těle viditelně třást. Ralkov vyskočil ze židle a společně s Ulrichem k ní vyrazil. Třásla se čím dál víc. Nohy se jí podlomily a ocitla se na podlaze. Ulrich ji nestačil zachytit. Před očima se jí zamlžilo. Hlasy slyšela vzdáleně. Připadalo jí, jako by se ocitla mimo své tělo.

Ucítila na tváři mokro. Otevřela oči. Ulrich držel prázdnou sklenku od vody. Ralkov stál nedaleko a nařizoval zaměstnancům, aby ihned přivolali zdravotníky.

„Už... už... je mi lépe,“ vykoktala ze sebe.

„Prohlédnou tě,“ řekl Ulrich. „Ralkov přivede doktora.“

„Pomoz mi vstát.“

„No já nevím, možná bys měla-“

„Pomoz mi!“

Ulrich pomohl Timee zvednout se z podlahy. „Donesu ti židli. Nikam nechod', ať zase neupadneš.“ Nervózně se rozhlédl kolem sebe. „Pane Ralkove, kde je ten doktor nebo někdo?“

Ralkov mezitím přiběhl zpět k obrazovkám, odkud uslyšel zneklidňující volání.

„Ralkove, Ralkove, máme problém,“ zněl Bauer zoufale. Jeho tvář na obrazovce vypadala ještě zoufaleji.

„Co se děje, pane řediteli?“

„Oni... oni na nás útočí.“

„Co?“

„Kolusouni, útočí na nás. Přiblížili se až k nám. Vypadá to, že chtějí do miniponorky narazit. A taky vydávají ty zvuky. Ale jiné než jindy. Vibrace jsou stále silnější, přestávají nám fungovat přístroje. Vyřadili i senzory na vlnová pole. Ralkove, slyšíte mě? Ralkove?“

Ralkov tomu nemohl uvěřit. Pohlédl na druhou obrazovku. Vnější kamerový systém miniponorky zachytil přibližující se masivní hlavu kolosouna. Po několika vteřinách obraz vypadl. Ztmavla a oněměla

i první obrazovka.

Timea k němu mezitím došla a vyděšeně se na něj podívala. „Co se to děje? Co budeme dělat?“

„Musím vyslat zásahové moduly, aby jim pomohly. Musím-“

Přerušil ho ostrý varovný zvuk sirény, jež se rozezněla po všech patrech Leviatanu.

„Co to sakra je?“ vylétlo z úst Ulrichovi.

„To je poplach!“ vykřikl Ralkov. Vzápětí se snažil trochu zklidnit a uvažovat chladně jako správný zástupce ředitele. „Hned zjistím, co se děje.“ Promluvil do komunikátoru v multifunkčním zařízení na zápěstí: „Bezpečnostní oddělení, co se děje?“

„Útok, pane,“ ozvalo se z druhé strany.

„Kdo útočí? Kolosouni?“

„Ano, pane. Mnoho obrovských jedinců. Připlouvají ze všech stran a je jich stále víc. Vlnová pole nefungují, senzory přestaly reagovat. Čím na ně máme zaútočit? Pane... pane... slyšíte mě?“

„Bezpečnostní, haló, haló,“ opakoval Ralkov, ale komunikátor už nereagoval.

Siréna ustala. Vystřídal ji však jiný zvuk, ne tak ostrý, ale o to dunivější a intenzivnější.

„To jsou oni, to dělají oni,“ řekla Timea.

„Ano,“ odvětil Ralkov suše. „Těmi zvuky a vibracemi zřejmě chtějí vyřadit všechny přístroje a odpojit celý náš počítačový systém.“

Veškeré obrazovky, monitory i holografické projekce v celé místnosti skutečně postupně vypadávaly.

„Kristepane,“ vydechl Ulrich a nevěřicně svým zrakem spočinul na průhledu.

Mořským prostorem se přibližovalo množství obrovských bělavých těl. Timea němě otevřela ústa a nesměle popošla k průhledům. Tvorové pluli pomalu, chvílemi vydávali dunivý zpěv, jenž byl doprovázen vibracemi kolísavé intenzity.

„Co můžou chtít?“ řekla si pro sebe. „Opravdu nás chtějí zničit?“ Otočila se k nádrži. „Ty to víš, vid’? Ty jsi toho příčinou. Chtějí tě osvobodit?“ Otočila se na Ralkova a hlasitě zvolala: „Musíme to mládě pustit.“

„Cože?“

„Musíme ho pustit.“

„V žádném případě.“

Timea došla k Ralkovovi. „Musíme ho pustit. Chtějí ho jen zpět. Chtějí ho osvobodit. Nic jiného.“

„Ale proč až teď? Máme ho tu už nějakou dobu.“

„Sakra, Ralkove,“ obořila se na něj už přísně, „copak vám to není jasné? Chtějí to mládě. Nevím proč zrovna teď. Možná využili toho útoku na prezidentku, aby nás oslabili a tím zároveň varovali. Chtějí své mládě. Pusťte ho. Máte tu pravomoc. A jestli ředitel už nežije, jste tady teď pánem vy. Přece nenecháte zničit celou stanici kvůli jednomu zvířeti. Nebo ano?“

Ralkov se zamračil. Pohlédl na tmavou obrazovku, na níž ještě před chvílí viděl vyděšenou tvář ředitele. Přemýšlel o vypuštění obranných torpéd, ale i když měl Leviatan slušný arzenál, nemuselo

by to na všechny kolosouny stačit. Kdoví kolik se jich sem může z oceánu ještě stáhnout. A také se bál, že by jejich vibrace mohly obranný systém vyřadit. Aniž by ještě Timee nebo komukoliv jinému něco řekl, zadal na displeji na zápěstí příkaz a kód. Oba konce tubusu spojujícího nádrž s otevřeným mořem se otevřely. Mládě ještě krátce pohlédlo na Timeu, poté se otočilo a zmizelo v tubusu. Brzy bylo venku vidět, jak opustilo Leviatan a zamířilo ke svým velkým druhům.

Mládě mizelo z dohledu, obrovští jedinci se ale přibližovali dál. Ralkov se na Timeu podíval odsuzujícím pohledem, neřekl však jediné slovo.

„Proč dál útočí?“ nechápala Timea. „Byla jsem přesvědčená, že chtějí jen to mládě.“

„Ale o co jim vlastně jde?“ zeptal se Ulrich. „To jako chtějí narážet do konstrukce stanice? I když jsou tak velcí, jen tak by ji přece nezničili. Nebo jo?“

„Horší jsou ty vibrace,“ řekl Ralkov. „Kvůli tomu, že teď mohou takhle blízko, jsou ty vibrace stále intenzivnější a ničí přístroje. Pokud by nás úplně izolovali od vnějšího světa, kdoví čeho jsou pak schopni. A i kdyby se nám povedlo zprovoznit některou miniponorku nebo modul, abychom se dostali k hladině, tak takové plavidlo už mohou fyzicky zničit, jak nám to předvedli na prezidentce a řediteli.“

Kolosouni se přestali přibližovat, ale zato zaměřili své dunivé vibrace do horních pater stanice.

„Sakra, tam je bezpečnostní,“ vyhrkl Ralkov. „Opravdu jim jde o náš obranný systém, musíme je předběhnout.“